

Opre Csabáné Ica

Segítség az otthonteremtésben

Nehézségek és lehetőségek a mai világban

Három gyermekem van. A háromból egy velem lakik, kettő külön. A két gyermekem közül egy albérletben, egy pedig vásárolt saját házban. A mai magyar (nem cigány) családoknak sem könnyű otthont teremteni, mint ahogyan a visszamenő generációknak sem volt soha az. Azoknak a fiataloknak a szülei, akik nem annyira tehetősek, hogy anyagilag tudnák támogatni gyermeküket a lakás, illetve házvásárlásában, igyekeznek más módon segítséget nyújtani. Az én esetemben a lányomnak nem volt sok megtakarított pénz, hiszen albérletben lakott a megyeszékhelyen, és a pedagógusfizetés nem nagy összeg volt. Párja munkahelye sem fizetett úgy, hogy lehetett volna nagyobb megtakarításuk. Viszont, szerettek volna a nagyvárosi albérletből hazajönni, ezért elkezdtek házakat nézegetni itthon. Egy alkalommal egy forgalmas, mondhatni főútvonal mentén találtak egy eladó kertés házat melléképülettel, nagy udvarral. A ház az 1950-es évek elején épült, frekventált helyen állt. Jó állapotban volt, ha nem lett volna kicsit más igényük a szobák elhelyezkedésével kapcsolatban, még az eredeti állapotban is beköltözhető lett volna. Az ára meglepően alacsony volt, de a lányoméknak csak a hirdetett eladási ár negyede volt meg. A lányom megkérte a hirdetett összeg feléért, gondolván, úgy sem adják majd ennyiért. Az eladó kis egyeztetési időt kért a rokonokkal való megbeszélésre, majd még aznap felhívta a lányomat, hogy áll az alku, mondván: „örülnek, hogy nem cigány családnak kell eladni a régi szülői házat”. Ez bizony így volt, és írni kell erről is, ha az igazat akarjuk írni. Így aztán a lányoméknak ezt a lehetőséget nem akarták elszalasztani, beleegyeztek az alkuba. Aztán a berendezésnél, az építésnél a család segített. Hol a fiaim, hol a vöm testvérei, hol a nagymama segített. Így lett kész az „álomház”, mely bő egy év alatt beköltözhetővé vált.

Aztán van olyan viszonylag fiatal pár, akik közös hitelt vettek fel a házuk vásárlására. A szülőktől távol, 50 km távolságra telepedtek le, egy számukra idegen településen. Az ő esetükben a családi segítség mind anyagilag, mind természetbeni segítségben valósult meg, de csak kismértékű segítségadással, mert a szülők maguk sem tudták folyamatosan támogatni gyermekeiket. Ebben az esetben a nagy összegű hitelfelvétel maradt az egyetlen megoldás a fiatalok számára, amit több évtizeden keresztül kell majd a párnak fizetnie. A vásárolt házat udvarral, kerttel, melléképülettel változatlan állapotban hagyták, mert viszonylag új építésű házról volt szó.

A harmadik fiatal pár házhoz jutása sem volt könnyű eset, hiszen távolról, 250 km távolságról igen nehéz a gyermekeket bármilyen formából támogatni, ha szűkösek a család anyagi körülményei. A pár esetében a lány szülei Szlovákiában élnek, a fiú szülei Magyarország keleti részén. A fiatal pár Budapesten lakott albérletben, és ott is dolgoztak. Ott született meg a két gyermekük. Egy Budapeستől 20–30 km-re lévő településen találtak olyan eladó telket, mely a település szélén állt. A pár saját megtakarított pénzéből vette a telket, de a házépítéshez már hitelt, többek között CSOK-ot kellett igénybe venniük. A házat a pár saját maga, illetve mindkét részről a szülők segítségével építették fel. Csak abban az esetben hívtak mesterembereket, amit ők maguk nem tudtak megcsinálni. Az ő esetükben egyetlen könnyebbség talán az, hogy a férj jól fizető munkahelyen dolgozik Budapesten.

Ezek az élethelyzetek példát mutatnak arra, hogy a mai világban a magyar (nem roma) pároknak sem könnyű az otthonteremtés, és a szülői háttér segítsége nélkül talán még nehezebb lenne az életük.